

Bandseligheder. Jeg skal indskrænke mig til at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han har begaaet en faktisk Feil af en temmelig stor Betydning. Det er nemlig ikke saa, at Indførslen af levende Svin fra Danmark til England er forbudt. Den er ikke forbudt, men den maa kun finde Sted til visse bestemte Havne, de saakaldte Slagtehavne, 6—7 i Tallet, om jeg husker ret. Det er ganske rigtigt, at de Skibe, der føre Svin til disse Havne, ikke maa medføre Kreaturer og ikke i længere Tidsrum kan føre Kreaturfragt til England, men det er ikke os forbudt at indføre levende Svin, naar det sker til disse Slagtehavne, eller Flæst, og jeg vilde naturligvis have sat megen Pris paa, om det ærede Medlems Fremstilling havde været rigtig. Jeg har i alt Fald ingen Grund til at antage, at der er Noget i Veien paa det Punkt. — Hvad det amerikanske Spørgsmaal angaar, betegnede det ærede Medlem det som et Frøcorn, der mulig kunde komme til at gro. Jeg skal kun dertil sige, at jeg kan dog ikke tænke mig, at det ærede Medlem skulde have den Forestilling, at den Tanke, han fremsatte, var ny, eller at den ikke længe havde foreligget til Overveielse og maattet foreligge til Overveielse. Jeg vil kun foreløbig lægge Vægt paa det Punkt, som det ærede Medlem ogsaa lagde Vægt paa, nemlig det Spørgsmaal, om det ogsaa i Diebliffet vilde være den rigtige Forholdsregel at træffe. Det kan være meget tvivlsomt, og det kan være det af flere andre Grunde end de, det ærede Medlem nævnedes. Hvad angaar Forholdet til Sverig, Forbudet mod Indførsel dertil i de tre Sprog, skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at der er rent objektive Grunde, som gjøre, at Sverig maa og skal udstede et saadant Forbud mod os. Den svenske Lovgivning bestemmer nemlig, at naar der er udbrudt en smitsom Sygdom i andre Lande, skal Kommercekollegiet erklære disse Lande for smittede. Det er den Form, man bruger. Om denne Bestemmelse er mer eller mindre heldig formuleret, tilkommer det ikke os at kritisere; men hvis der udbræder Lungesygdom midt nede i Tydskland eller England eller Amerika, skal efter den svenske Lovgivning en Deklaration udstedes om, at dette Land er smittet. Og det ærede Medlem vil jo vide, at det ogsaa i andre Tilfælde er passeret og maa passere overfor os. Jeg nævner dette uden al Kritik for at pointere, hvorledes dette Forhold skal og maa opfattes. Det er altsaa ikke en vilkaarlig Aktion overfor os, men det er en Erklæring, som den svenske Regjering eller dets Kommercekollegium i Henhold til den svenske Lovgivning maa udstede.

Breinholdt: Det glæder mig, at den høitærede Minister har benyttet Leiligheden til at berigtige en formelt mindre korrekt Fremstilling af mig med Hensyn til det Forbud, som jeg omtalte var udstedt fra England. Jeg erkjender, at det formelt er fuldstændig rigtigt, saaledes som fremsat af den høitærede Minister, men realiter er min Fremstilling aldeles rigtig med Hensyn til dette Forbud, nemlig fordi de Skibe, der skulle overføre disse Svin, blive forhindrede i at overføre Hornkvæg, der maa underkastes den samme Slagtevang, som Svinene. Derfor fastholder jeg, hvad jeg sagde; formelt er jeg glad ved, at denne Benægtelse er kommen, men reelt tror jeg ikke, det har nogen Betydning for selve Spørgsmaalet. Den høitærede Minister udtalte, at den Tanke, jeg her havde tilladt mig at bringe frem, maatte jeg ingenlunde bilde mig ind var en ny Tanke eller en Tanke, som ikke længe havde været under Overveielse. Nei, det tror jeg nok; men det er i alt Fald undgaaet min Opmærksomhed, at den offentlig er bleven bragt frem her i Thinget, og jeg troede, det kunde have sin Betydning, og at i alt Fald Indsigelser imod eller mulig Tilslutning til denne Tanke ogsaa kunde have sin Betydning. Dette er Anledningen til, at jeg har tilladt mig at bringe den frem her, derimod har jeg ikke gjort det i den Trø, derved at kunne patentere mig en vis Originalitet paa en ny Tanke. Jeg glæder mig ogsaa over den Forklaring, den høitærede Minister har givet af de svenske Forhold, hvorledes Sverig overhovedet nødvendigvis maatte udstede et saadant Forbud, der ganske vist for Folk, der ikke kjendte denne Lovgivning, maatte se noget eiendommeligt ud.

Indenrigsministeren (Singersted): Jeg benægter selvfølgelig ikke, at det kan have sin Betydning, at bringe denne Tanke om Forholdet overfor Amerika til Forhandling, som det ærede Medlem har bragt frem. Det kan ikke falde mig ind at benægte det. Men min Tvivl gaar i en anden Retning, nemlig om det ogsaa er heldigt og rigtigt, at bringe den frem til offentlig Forhandling i Rigsdagen i dette Diebliff. For mig staar det tvivlsomt. Smidlertid har jeg ikke Ret til at kritisere, det har det ærede Medlem Ret i. — Nu tror det ærede Medlem overfor det engelske Spørgsmaal at kunne sige, at han har Ret i Realiteten; men det er en stor Viltsfarelse. Der er ikke foregaaet nogen